

Arrest

nr. 123 609 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 mei 2013 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer M. F. Het huwelijk werd bewezen door middel van een huwelijksakte van 24 april 1986.

1.2. Verzoekster werd verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 13 augustus 2013 de volgende documenten over te leggen: geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie en bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg.

1.3. Op 8 november 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dat is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.05.2013 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest van het OCMW Antwerpen dd. 29.07.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari 2010 - juni 2013 een leefloon ontving. Echter, aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- brieven van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 30.04.2013, 23.05.2013, 18.06.2013, 27.06.2013 en 18.07.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een IGO of Inkomensgarantie voor Ouderen. Echter, aangezien het IGO-bedrag een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Het middel luidt:

“Dat verzoekster opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoeksters echtgenoot geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag en waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoekster over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen". Dat immers verzoeksters echtgenoot over een "inkomensgarantie voor Ouderen" beschikt. Dat verweerder in de weigeringsbeslissing onterecht stelt dat "inkomensgarantie voor Ouderen" dient beschouwd te worden als een "aanvullend bijstandsstelsel" en derhalve niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoeksters echtgenoot. Dat verzoekster verwijst naar het art. 40ter Vw waarin aangaande de "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" het volgende wordt gesteld : "2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen". Dat in voormeld artikel uitdrukkelijk wat onder "aanvullende bijstandsstelsels" wordt begrepen opgesomd wordt. Dat "inkomensgarantie voor Ouderen" geenszins in het art. 40ter Vw. beschouwd (en vermeld) wordt als "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels". Dat verzoekster opmerkt dat haar echtgenoot, de heer MF, geboren is op 2 oktober 1940, en dus heden 72 jaar oud is. Dat haar echtgenoot pensioengerechtigd is en bovendien, gezien zijn leeftijd, geenszins nog ergens aan de slag kan of als zelfstandige winstgevendende activiteiten kan opstarten. Dat derhalve verzoeksters echtgenoot noodgedwongen dient beroep te doen op "inkomensgarantie voor Ouderen". Dat derhalve verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de leeftijd van verzoeksters echtgenoot en op een afdoende manier te motiveren waarom zijn inkomsten, waarop hij als bejaarde beschikt, niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over "stabiele,

toereikende en regelmatige bestaansmiddelen". Dat er in casu schending is van het artikel 40ter Vw. /van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, Vw. niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en de referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen. Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster en haar ascendent niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.2. De verwerende partij repliceert:

"Verzoekster beweert dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd werd waarom er geen rekening werd gehouden met haar inkomensgarantie voor ouderen. Zij stelt dat haar 72-jarige echtgenoot pensioengerechtigd is en dat hij gezien zijn leeftijd niet meer kan werken. Zij beweert dat er een behoeftenanalyse had moeten gebeuren. (...). De referentiepersoon legt een attest voor van het OCMW Antwerpen d.d. 29 juli 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari 2010 tot juni 2013 een leefloon ontving. Aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Tevens werden brieven voorgelegd van de Rijksdienst voor Pensioenen waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een Inkomensgarantie voor ouderen (IGO). Aangezien het IGO tevens een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bij gevolg voldoet verzoekster niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Aangezien niet voldaan werd aan één van de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, werd de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden dienden niet verder te worden nagekeken. Er diende geen bijkomende behoeftenanalyse te worden gemaakt. Het feit dat de referentiepersoon de pensioenleeftijd heeft, doet geen afbreuk aan de verplichting om over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken."

2.3. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 tot 3, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4 die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3 bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

-dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

In de bestreden beslissing wordt gesteld "aangezien het IGO-bedrag een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen".

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsels het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De Inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen "een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is".

Verzoekster maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het tweede middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 8 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC